

[Formanden]

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til landbrugs- og fiskeriudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om en rejsegarantifond.

(Lovforslag nr. L 51. Fremsat 14/10 81).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Blendstrup (S):

Loven om en rejsegarantifond blev vedtaget i 1979, og loven indeholder en bestemmelse om en revision i denne samling. Garantifondens årsberetning og rigsrevisionens beretning udtaler sig positivt om lovens virke og siger, at den har levet op til sine intentioner.

På den baggrund er vi enige i, at tiden ikke er inde til at foretage en egentlig revision. Men ministeren benytter lejligheden til at forhøje garantisummen fra 100.000 til 200.000 kr. og i den forbindelse indføre en bestemmelse om en overgangsordning for allerede registrerede rejsebureauer.

Det kan vi give vores fulde tilslutning, og jeg skal på socialdemokratiets vegne anbefale forslaget vedtagelse.

Fogh Rasmussen (V):

Der er tale om et særdeles overskueligt forslag. Så vidt jeg har kunnet se, har ministeren ikke smuglet hverken nogen skjult fordelingspolitik eller en stærkere industripolitisk styring ind i forslaget, så jeg kan kort meddele, at venstre kan støtte det.

Vi stemte i sin tid for loven om en rejsegarantifond. Vi synes, at fonden har fungeret godt efter sin hensigt, og vi kan støtte, at såvel garantibeløbet som morarenten ajourføres som foreslået.

Kjelgaard (KF):

Under førstebehandlingen af lovforslag nr. L 155 den 2. marts 1979 gav jeg på mit partis vegne bl. a. udtryk for, at vi hellere havde set en garantiordning à la den svenske, hvor

hvert enkelt bureau stiller sin egen garanti, og at det vil være de store, seriøse bureauer, der kommer til at betale for de mindre seriøse.

Jeg kan i den forbindelse henviser til Folketingstidende 1978-79, sp. 7321, og i øvrigt føje til, at vor holdning, som den var dengang, er uændret. Vi kunne dengang ikke støtte lovforslaget, og som følge deraf kan vi heller ikke nu støtte ændringslovforslaget.

Lawaetz (FP):

Man kan godt betragte det som en af de små sager, men fremskridtspartiet gik i 1979 imod denne lov ud fra følgende hovedargumenter: vi havde intet imod garanti, men det må være private garanti- og forsikringsordninger ud fra vores hovedprincip, at vi er tilhængere af fri og lige konkurrencevilkår.

Nu kommer de store og de stabile små til at betale for sikring af de dårlige og for outsiderne i branchen, og det er vi ikke tilhængere af.

Der opbygges et nyt maskineri – det er opbygget – ved lovgivningens hjælp, og det er vel for så vidt set med vore øjne typisk for tiden. Vi mener, at frivillige ordninger er det rigtige.

Nu vil man ca. 2 år efter forhøje garantiindskuddet fra 100.000 til 200.000 kr. Jeg ved godt, der står, at loven skal revideres i år. Men jeg vil gerne henviser til, hvad handelsministeren udtalte i Folketingstidende 1978-79, sp. 7332. Dér sagde han:

»Her er vi så inde på det, som er rejst fra flere sider her i dag, også om, hvorvidt de 100.000 kr. er for lidt, eller om det er for meget. Der er altså nogle, der mener, at det burde sættes ned, at det hindrer nye bureauer i at opstå. Jeg er af den opfattelse, at vi har fundet en rimelig mellemproportional, som kan være med til at ændre strukturen i den danske rejsebureaubranche fra nogle enkelte, meget store og til en række sunde og aktive virksomheder, der i kraft af denne ordning kan garantere, at deres kunder kommer hjem igen, hvis der skulle opstå problemer.«

Det lyder alt sammen smukt, men kun 2 år efter taler ministeren så om regulering på grund af almindelig prisudvikling. Selv om det står skidt til, vil jeg dog betvivle, at prisudviklingen i al almindelighed har betydet en fordobling af udgifterne på 2 år. Der-